

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om en Bogsamling for Sjællands Præster. Disse tilegnet

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1267. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_167-txt-shoot-idm146.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Efter denne Indledning, eller, om Man vil, captatio benevolentiae, vil jeg begynde med at sige, hvad Man ei vel kan nægte, at vor Bogsamling bør eie de bedste Hjælpemidler til Indsigt i de gamle Sprog. Hertil hører, efter min Formening, ingen kostbar eller kritisk Samling af Arabers, Grækers og Romeres Skrifter. Her kan ikke tages særdeles Hensyn paa de Enkelte, der ville gøre et af Sprogene til Hovedsag, og udentvivel har Man i den nyeste Tid anslaaet den Tjeneste alt for høit, som Hellener og Musselmænd kan gøre os ved den rette Udlæggelse af de hellige Skrifter. Nægte den vil jeg ingeniunde, men hvad Man indrømmer om de homeriske Sange, at de især skulle forstaaes i og af sig selv, burde Man dog vel ogsaa tilstæde Moses og Profeterne; hvem der kender det islandske Sprog, veed hvormange Ord vi end have i Dansken, der have bevaret den oprindelige Lyd, men forandret Betydningen mangfoldig, og Dette burde gøre dobbelt varsom i Brugen af det arabiske Sprog, der desuden bevægede sig i en langt anden Tankering. At det har sig ligedan med Brugen af det rene gamle Græsk til det ny Testaments Fortolkning, vilde jeg ikke engang nævne, dersom ei de nyere Exegeter ei tykdes saa tit at have glemt Det. At de kristelige latinske Skrifter maa forstaaes ganske anderledes end de gamle romerske, er vitterligt nok, 1268men at det latinske Sprog mest for hines Skyld skulde læres af Kristne, veed jeg, maa finde megen Modsigelse. Imidlertid mener jeg det ei var tungt herom at overbevise Kristne; thi efter Kant er det ei længere som ved Reformationens Tid, da behøvede Romernes Grublerier over Menneskelivet til at oplyse Bibelens Levregler, og de blive da herefter kun vigtige for den, der gør Historien til Hovedsag. Nogen Modsigelse maa jeg ogsaa vente, naar jeg driver paa en, saavidt mulig, fuldstændig Samling af de gamle og nyere kristelige, navnkundige Lærefædres Skrifter. Man agter nu i Almindelighed alle disse Mænd for indskrænkede eller forvirrede Hoveder paa samme Grund som Festus mente at Paulus var rasende da han talte om Kristus; men det skulde jeg dog mene, at alle De, om hvilke Krøniken vidner, at de hædredes og herskede i deres Tid, maa have været hele Mænd, thi naar Man skal herske ved Ord, maa Ordet have Kraft og Kraften kommer fra Aanden. Om vi da end mente at kunne undvære deres Undervisning, tykkes mig dog, at i det Hus vi ville reise ved Siden af Guds for hans Tjenere paa dobbelt Maade, burde de Bautastene, som Kristendommens hensovne Kæmper ved Guds Kraft have reist sig selv, ikke fattes; thi disse ere deres sande Æresstøtter, ei de Man nu monne reise dem; thi hvad enten de bygges af Sten eller Ord, er det dog kun Manepæle, hvormed Man af Overtro mener at binde dem, saa de ei til Forfærdelse skal gaa igen ved Oplysningens Midnatstid. Dog, er mit Syn ei aldeles vrangt, da behøve vi visselig at lyde paa de Hedenfarnes Tale, paa Augustins, saavel som paa Luthers. Er det sandt hvad vel er let at bevise, at Fædrene efter Tidernes Leilighed stedse ginge dybere i Bibelens Grube, og vil vi, at det Samme engang skal siges om os, da maa vi træde i deres Fodspor, og de som lade de gamle Gange falde sammen og begynde paa ny, ere hovmodige Daarer, om hvilke det sikkert ogsaa gælder, hvad Profeten sagde, at de have forladt den levende Kilde og hugge sig Brønde, som ei holde Vand. Lægge vi end hertil, at Kristi underfulde Regering over sin Kirke først ved disse Skrifers Læsning og Sammenligning kan vorde ret aabenbar, da mener jeg paa engang at have godtgjort deres og de bedste Krønikers Ret til en 1269hæderlig Plads paa vor Bogsals Hylder. Ved de bedste Krøniker mener jeg naturligvis de sandfærdigste, derfor heller Grundskrifterne som afhandle hver sin Tid og Begivenhed, end Bearbejdelser, hvori som oftest de fremfarne Mænd og Tider maa lade sig hel jammerlig rette og strække og mønstre, og desuden bære et Kors af pragmatiserende Bemærkninger og gyldne Sentenser, som aldeles overskygger og skjuler dem. At jeg imidlertid herfra undtager Samlinger der ere samvittighedsfulde Uddrag af ældre Krøniker og de faa Arbejder der til Mestret have Mænd med en Heerens Sanddruhed og skarpe Syn, en Müllers Kraft og dybtahnende Følelse, en Sismondis Klarhed og Gave til at tale gennem de Gamles Mund, en Guldbergs og Tyge Rothes af Kristendommen halvopladede Øie for Tidernes Gang, behøver jeg vel neppe at tilføie.